

Odvolací soud však nezjistil, že se soukromý žalobce dověděl o celém podstatném obsahu pozastaveného článku již začátkem listopadu 1931, nýbrž pouze všeobecně zjistil, že se o něm tehdy dověděl, aniž zjistil, že se soukromý žalobce o tom dověděl buď tím způsobem, že pozastavený článek sám přečetl, nebo že mu byl jeho celý podstatný obsah někým jiným přečten nebo spolehlivě sdělen.

Kromě toho začátek běhu dvouměsíční lhůty k podání soukromé žaloby je podle nahoře citovaného ustanovení zákona podmíněn ještě i tím, aby se soukromý žalobce dověděl o osobě vinníkově. Odvolací soud v tomto směru neučinil žádného zjištění ani se touto otázkou vůbec nezabýval.

U trestných činů spáchaných obsahem periodického tiskopisu je sice osoba odpovědného redaktora uvedena v samém tiskopisu a tedy bude uraženému známa nejpozději tehdy, když po prvé dostal onen tiskopis i s částí, v níž je uvedeno jméno odpovědného redaktora, do rukou. Odvolací soud však nezjistil, kdy se to stalo. Proto nejvyšší soud podle § 35, odst. 1 por. nov. zrušil napadený rozsudek, vrátil věc k novému přeličení a rozhodnutí a zmateční stížnost soukromého žalobce poukázal na toto rozhodnutí.

Čís. 6074.

Skutková podstata útisku není dána, směřovala-li vyhrůžka pachatelova k vynucení práva jemu příslušejícího, neb i jen práva domnělého, mohl-li se pachatel důvodně, třebas i mylně domnívati, že takové právo má.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1937, Zm IV 584/37.)

Soud první stolice zjistil, že funkcionáři urbaniální obce G. chtěli na místě samém za dozoru vládního komisaře a v přítomnosti obecního starosty rozdělit část společného majetku. Obžalovaní — počtem šest — nesouhlasili se způsobem rozdělení, protivili se mu a vyhrožovali funkcionářům, že každý, kdo vstoupí na pozemek, ztratí hlavu. Veřejná obžaloba spatřovala v jednání obžalovaných zločin násilí proti vrchnosti podle § 2, odst. 1 zák. čl. XL:1914. První soud zprostil obžalované podle § 326, čís. 1 tr. ř. obžaloby v úvaze, že podle příslušných právních předpisů dělení urbaniálních pozemků patří do působnosti krajského soudu, takže celý úkon nebyl po právu a mimo to funkcionáře urbaniální obce nelze považovati za členy úřadu a vládní komisař nevystupoval v tomto případě jako člen vrchnosti. Odvolací soud změnil skutkový stav v tom smyslu, že nešlo o rozdělení urbaniálních pozemků, ale o to, aby byly na základě usnesení valné hromady urbanialistů propachtovány, k čemuž bylo urbaniální předsednictvo oprávněno, a že vládní komisař byl na místě přítomen jen jako soukromá osoba, uznal obžalované vinnými přestupkem útisku podle § 2, odst. 1 zákona čís. 309/1921 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud následkem zmateční stížnosti obžalovaných z úřední povinnosti podle § 35, odst. 1 por. nov. zrušil rozsudek vrchního soudu a vrátil spisy vrchnímu soudu k novému jednání a rozhodnutí; zmateční stížnosti poukázal na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Proti rozsudku vrchního soudu podali obžalovaní A., B., C., D., E. a F. zmateční stížnosti jednak bez číselného označení věcným poukazem na důvod zmatečnosti podle § 384, č. 11 tr. ř. a jednak z důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 a), b), c) a č. 2 a 3 tr. ř.

Při přezkoumání věci z úřední povinnosti přesvědčil se nejvyšší soud, že vrchní soud nezjistil všechny skutkové okolnosti, od jichž zjištění závisí bezpečné posouzení, zda tu jde skutečně o přešupek útisku i po stránce subjektivní.

Po této stránce vyhledává se ke skutkové podstatě přešupku podle § 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n. kromě vědomí pachatelova, že hrozí jinému újmou na některém z právních statků v onom ustanovení zákona uvedených, i pachatelův úmysl vynutiti na ohroženém nějaké konání, opominutí, nebo snášení, a pachatelovo vědomí, že nemá práva na toto konání, opominutí nebo snášení. Není tu však skutkové podstaty onoho trestného činu, směřovala-li vyhrůžka k vynucení práva pachateli příslušejícího, neb i jen práva domnělého, mohli-li se pachatel důvodně, třeba s i mylně domnívati, že takové právo má.

V tom směru nebylo vrchním soudem zjištěno, zda obžalovaní měli nějaký vztah k urbaniálnímu majetku, zejména, zda byli podílníky na tomto majetku, zda usnesení o propachtování urbaniálního majetku bylo pravoplatné a zda obžalovaní o tom věděli a zda vůbec věděli, že jde o pouhé propachtování, anebo se domnívali, že jde o rozdělení (zcizení podstaty majetku).

Zjištění těchto okolností je rozhodné pro závěr, zda obžalovaní jako podílníci na urbaniálním majetku, mohli důvodně míti za to, že jako takoví jsou oprávněni zabrániti takové dispozici majetkem, kterou mohli považovati za protizákonnou.

Bude nutno uvážiti, resp. podrobněji zjistiti obsah telefonického sdělení č. 598 pres. 36 okresního úřadu v M., které se zdá nasvědčovati tomu, že se rozhodnutí valné hromady urbaniální obce o propachtování nemovitosti nestalo ještě v době činu pravoplatným.

Poněvadž vrchní soud nezjistil všechny tyto okolnosti, od jichž zjištění závisí možnost použití trestního zákona v otázce, je-li dána skutková podstata trestného činu, pro který byli obžalovaní uznáni vinými, anebo jiného trestného činu (§ 41 tr. z. o prest.) a nejvyšší soud v důsledku zásady uvedené v § 33, odst. 3 por. nov. tyto skutečnosti sám zjišťovati nemůže, pokračoval podle § 35, odst. 1 por. nov. V důsledku toho staly se zmateční stížnosti obžalovaných bezpředmětnými a byly proto poukázány na toto rozhodnutí.